

Karácsonyi gondolatok

Újra itt a karácsony. Most is ugyanúgy készülünk rá, mint mindig. Feldíszítjük a lakásunkat, meghívjuk magunkhoz, vagy meglátogatjuk a rokonainkat, és ajándékokkal kedveskedünk egymásnak. Ajándékokat adunk és kapunk, mert arra emlékezünk, hogy közel kétezer éve az Isten is megajándékozott bennünket, megérkezett Fia erre a világra. Emlékezésünkben fellelevenítjük a betlehemi történetet, és csodálattal hallgatjuk, hogy mennyire örültek a kis Jézus megszületésének. Újra és újra rácsodálkozunk az angyalok énekére, a pásztorok örömeire és a napkeleti bölcsek tetteire. Egy gyermek érkezése mindig nagy öröm és csoda. Mennyivel inkább az, ha az Isten Fia születik meg? Sajnos mára talán nem is maradt más a karácsonyból, mint a kis Jézus ünnepe. „Mit hozzon a Jézuska?” – Kérdezzük az ünnepek előtt. „Mit hozott a Jézuska?” – kérdezzük karácsony után. Közben „csak” a lényegről feledkezünk meg, hogy az Isten emberré lett; az a személy, akit Királyok Királyának hívnak látogatta meg ezt a földet.

A pásztorok is annak örültek, és a bölcsek is azért tettek meg akkora utat, hogy a megszületett Úr Jézus Krisztussal találkozzanak, hogy hódolatukat kifejezhessék, előtte térdre boruljanak.

Amikor János apostol visszatekint Jézus születésére, azt írja evangéliuma elején: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (János 1, 14)

A mostani karácsonyon ne csak egy kisgyermekre, az erőtlen kis Jézusra tekintsünk, hanem vegyük észre az Isten egyszülöttjének dicsőségét, hogy e megszületett gyermek a világ Megváltója, aki azért lett emberré, hogy megkeresse és megtartsa a mi elveszett életünket.

Adj a Isten, hogy az idei karácsonyi készülődésbe és forgatagba „ne vesszünk el”, hanem találjuk meg az ünnep igazi értelmét. Ismerjük fel annak örömet, hogy Jézus nemcsak megszületett, de azért született meg, hogy bennünket is megtaláljon és megtartsa.

Áldott, örömben gazdag Karácsonyi Ünnepeket Kívánok!

A Református Egyházközség ünnepi alkalmai és időpontjai:

2011. december 18.

- 10 óra – Advent IV. vasárnapi Istentisztelet
Gyermekkarácsonyi ünnep a templomban
- 18 óra – Immánuel Kórus karácsonyi koncertje

2011. december 24.

- 10 óra – Szenteste Istentisztelet
Gyermekműsor

2011. december 25.

- 10 óra – Karácsony első napi Istentisztelet
Úrvaacsora

2011. december 26.

- 10 óra – Karácsony második napi Istentisztelet
Úrvaacsora

2011. december 31.

- 18 óra – Évzáró – hálaadó Istentisztelet

2012. január 1.

- 10 óra – Évnyitó – áldáskérő Istentisztelet

Gyülekezeti életünk fontosabb eseményei

Január 17-23. között tartottuk az Egyetemes Imahét alkalmait.

Január 29-én volt a Jótékonyági Bál, melynek idei bevételeiből befejezhetjük a templom belső falainak javítását.

Március 18-án a régi hagyományt folytatva Presbiteri vacsorát tartottunk.

Március 22-25. között a böjti úrvacsorára készültünk esztéknént.

Április 17-én részt vettünk a zsidó temetőben az emlékmű avatásán.

Április 18-tól a Nagyhét estéin alkalmakat tartottunk, hogy készült lélekkel ünnepelhesük a Húsvét csodáját.

Május 1-jén gyermekek műsorával és virágokkal köszöntöttük az édesanyákat és nagymamákat.

Május 11-én Főtiszteletű Dr. Szabó István Dunamelléki Püspök Generalis Visitatiót tartott gyülekezetünkben, majd találkozott a presbitériummal. Elismeréssel szólt a gyülekezet életéről.

Május 15-én kórusunk részt vett az egyházmegyei Cantate vasárnapon.

Május 21-én bekapcsolódtunk az országos Szeretethíd programba, és rendbe tettük a Hősök kertjét.

Május 22-én megünnepeltük a Magyar Református Egység napját.

Május 29-én Hősök napi megemlékezést tartottunk, ahol ünnepi beszédet mondott Dr. Simicskó István hadügyi államtitkárunk.

Június 4-én fájdalmasan szóltak harangjaink Trianon napján.

Június 12-én Pünkösd ünnepét tartottuk, majd másnap konfirmációi fogadalomtétel volt.

Június 19-én lezártuk a Hittan tanévet, majd este a kórus záró koncertje volt.

Június 26-án Zenés áhítatot tartottunk.

Szeretethíd – Takarítóbrigádunk

Hősök napja

Július 4-10. között volt a Hittan napközis táborunk.

Augusztus 14-én búcsúztattuk Farkas Levente beosztott lelkipásztorunkat, aki önálló lelkeszi állást kapott Nagyszonykolyban. Isten áldja meg további életét és szolgálatát!

Szeptember 4-én megnyitottuk a Hittan tanévünket.

Szeptember 11-én úrvacsorás Istentiszteleten adtuk hálát az új kenyérért.

Október 9-én a Szószékcserre kapcsán a majosházi gyülekezet lelkipásztora, Dr. Borsi Attila szolgált nálunk.

Október 18-20. között Országos Zeneiskolai Orgonaverseny házigazdái voltunk.

Október 22-én Liszt Ferenc Emlékkoncertet tartottunk a templomban.

Október 29-én elkészítette énekkarunk első CD-jét.

Október 30-án újbóri úrvacsorás Istentiszteletet tartottunk.

Október 31-én méltósággal emlékeztünk a Reformációra.

November 1-jén Temetői Istentiszteletünk volt.

November 13-án megtörtént a presbiterválasztás ékes, szép rendben. A Presbitérium régi és új tagjainak életére, gyülekezetünkben végzett szolgálataira Isten áldását kívánjuk.

November 20-án köszöntöttük a 25-50-60 éve házasságot kötött párokat.

Napközis tábor 2011

Nyáron a gyülekezeti élet legeseménydúsabb hete a Hittan napközis tábor. Engem ért az a megtiszteltetés, hogy beszámoljak erről. Szívesen teszem, mert gyermekeim is részesei lehetnek a hétnak, így kettős szerepben osztom meg élményeinket.

Először is szeretném leírni, miért jó a gyerekek és megnyugtató a szüleinek, ha táborban van. Nyáron biztosítva van számára a szabadidő hasznos eltöltése; további rendszeresség marad a napirendjét illetően (ébredés, étkezések rendszeressége, hazamenetel); továbbra is felnőtt irányításával és felügyeletével éli a táborban töltött idejét, ami fontos, hiszen a legtöbb gyerek még nem tudja önállóan beosztani az idejét; a dolgozó szülőnek megnyugvás, hogy gyermeke jó helyen van. A gyerek közösségben van: ahol formálódik a személyisége, ahol a barátaival jól érzi magát, ahol ismerős tanító nénije óvó tekintetével találkozhat, ahol számára érdekes dolgokkal ismerkedhet meg, ahol nincs ideje unatkozni. Az utóbbi időben azt vettük észre, hogy még csintalankodni sincs idő a programok sokszínűsége és sűrűsége miatt.

Sorolhatnám még az okokat, de hogy miért jó, hogy református gyerektáborban van, annak a legfőbb oka, hogy Jézus Krisztusról hallhat naponta az igei alkalmak során. Ez nemcsak a személyiségét formálja, hanem mikorra a beléültetett mag életre kel, az egész életét megváltoztathatja, hogy Krisztus gyermekeként élő hitre juthat.

Bevezetőmmel arra szeretnék rámutatni, hogy a szülők fejében sokszor csak „jó gyermekmegőrzésnek” hitt egy hét a csemetén keresztül a családok életét is áldásossá teheti, az élménybeszámolók eljuttatják az evangéliumot az otthonokba is.

A hét témája is közel állt a gyerekekhez: Gyermek a Bibliában. Négy napon át volt tanítás az igéről, és mindegyikhez szorosan kapcsolódtak az aznapi tevékenységek, az énektanulás és a kézműves foglalkozás is.

Ezek közül a legnagyobb sikert a Jézus korabeli kenyérsütéssel értük el. Liszt, só, olaj és víz keverékét serpenyőkben sütöttük ki, a palacsintához hasonlóan. Az illata „belebegte” az egész gyülekezeti házat. Sajnos az áramellátást akadályozta ez a sütögetés, a sok elektromos sütőt nem bírta a biztosíték. Kedvünket nem szegte, hiszen kevesebb sütővel, hosszabb idő alatt, de el tudtuk készíteni a lepényeket a gyerekek nagy öröme.

Egyik napon a kunszentmiklósi strandon pihentünk. A gyerekek kipróbálhatták az óriás csúszdát, és kedvükre váltogathattak, hogy meleg, hideg, mély vagy sekély vízben

A nevezetes lisztfűjás

kívánnak pancsolni, úszni. Fürkésző tekintetünket le sem vettük a róluk.

Szombat délelőtt rendeztük meg a sportnapot. A helyszín rendhagyó volt. Az udvar kicsi ennyi gyerek számára, és a rekkenő hőség ellen sincs megfelelő és elegendő búvóhely, így a Kossuth térre vonultunk ki. Forgószínpad-szerűen alakítottuk ki az állomásokat. Minden feladat az ügyességre épült. Voltak nagy figyelmet, sportügyességet igénylők, és sokszor csak szerencsén alapuló feladatok is. A nevetés és a humor persze elmaradhatatlan az ilyen eseményeken. Ezek közül emelnék ki párat. Évek óta hagyomány a léggömbborotválás. Egy vízzel teli lufit kell úgy megborotválni, hogy az ne durranjon ki. Sok gyereknek sikerült is, többnek sikerült volna, ha a vicces állomásfőnök észrevétlenül ki nem lyukasztja a lufit, ami az éppen guggoló borotváló nyakába ömlött. Sokat nevtünk a becsukott szemmel történő lekváretetésnél, és kedvenc maradt a lisztfűjás is.

Minden évben nagy kihívás a csapatvezetők számára a táborzárásra való felkészülés. Ez rendkívül kimerítő az egész heti programok mellett, mert egyszerre kell költökké, tánckoreográfusokká, énekesekké és rajzművészekké válnunk. A csatkiáltás, plakát és az énektanítás sok időt, energiát és hatalmas türelmet kíván. Ez mindannyiunknak okozott pár nehéz percet. A sok munka, a humor, a jó hozzáállás és a feladatok helyes kiosztása végül meghozta a gyümölcsét: a szülők, nagyszülők, rokonok és barátok csillogó szemmel néztek szeretett táborlakóinkra a bemutatók után. A táborzárás érdekes színfoltja a héten készült, zenével aláfestett fényképek nézegetése. A gyerekek hol zavartan, hol büszkén nézték a róluk készült képeket, miközben harsányan énekelték a kedvenceikből válogatott énekeiket. Egy kellemes családi délutánt töltöttünk együtt.

A hetet valóban lezáró esemény a vasárnapi Istentisztelet. A prédikáció után a gyülekezetnek ajándékkal és énekekkel kedveskedtünk.

Köszönettel tartozunk a héten segítő minden felnőttnek és gyereknek, akik részvételükkel, felajánlásaikkal, munkájukkal részesei lehettek a tábornak. Örömmel mondhatom, annyi nevet kellene most ide felsorolni, hogy meg sem próbálom.

Köszönjük Esperes Úrnak, a presbitériumnak és gyülekezetünknek, hogy lehetőségünk van ilyen színvonalas programokkal teli hetet megszervezni, hogy szívükön viselik a leendő egyháztagok sorsát. Kívánom, hogy Kiskunlacházán ne teljen el egy év sem úgy, hogy ne legyen hittan napközis tábor.

Áldás, békeesség!

Antal Katalin

Készülődés az áhítatra

REFORMÁTUS GYÜLEKEZETÜNK ÉNEKKARA 18 ÉVES LETT

Tizennyolc évvel ezelőtt, 1993-ban új lelkipásztor érkezett gyülekezetünkbe, Takaró András. Fiatalos lendülettel, szívvel és lélekkel, új ötletekkel formálta, alakította az itt folyó közösségi életet. Feladatul tűzte ki a fiatalok összefogását, közösségé Kovácsolását. Még ez év októberében egy énekkar alapításába kezdett. Lelkipásztorunk tudta, hogy ez egy nagyon fontos esemény a gyülekezet életében. Ekkor mi még nem tudtuk, csak sejtettük, hogy énekkel, zenével lehet legjobban kifejezni Urunk iránti szeretetünket és tiszteletünket. Így ír erről a Zsoltárok könyve.

„Örvendj egész föld az Istennek! Zengjétek dicső nevét, dicsérjétek dicsőségét!

Mondjátok Istennek: Mily félelmetesek tetteid! Nagy erőd miatt hízelegnek ellenségeid.

Az egész föld leborul előtted és énekel neked, énekli neved dicséretét.”

Zsoltárok könyve 66. rész 1-4. vers

Esperes úr mindenkit hívott, várt a gyülekezetből az énekkarba. Feltétel csupán az volt, hogy szeressen és tudjon énekelni, és így dicsérje Isten Szent nevét.

Urunk mindenkinek adott valamilyen „talentumot”. Aki az éneklés „talentumát” kapta, annak azt kamatoztatnia kell. Sokan érezték, hogy itt a helyük, 40-46-an érkeztek. Elsőnek jelentkeztem, hiszen gyermekkorom óta szerettem énekelni kórusokban. Régóta vágytam egy éneklő közösségbe. Eljött az alkalom, együtt énekelhettem Kun Károly tanár úrral, akinek a kórusában énekeltem gyermekkoromban. Az éneklés szeretetét tovább mélyítette bennem Doktor Kálmán Lajos énektanár Kecskeméten. Szeretnék emlékezni rá nagy tisztelettel. Vezetésével a Kecskeméti Katona József Színházban kórusművel köszöntöttük Kodály Zoltán tanár urat. Ez örök emlék maradt számomra.

1993 októberében megalakult a gyülekezet vegyes kara. Isten segítségével kaptunk egy kiváló karnagyot, Köntös Ágnes személyében. Ágnes nemcsak szakmailag kiváló karnagy, de a zene iránti szeretete és tisztelete minden elismerést megérdemel. Nehéz szakmai kihívás voltunk számára. Lelkesedésünk határtalan volt, de énektudásunk, kottaolvasásunk hagyott kívánnivalót. Sok türelemmel és szeretettel próbált velünk foglalkozni. Rávezetett az együtt éneklés örömeire. Ebben a munkájában segített a nagyon jó kórusnév választása. A „Református Immanuel Kórus” nevet kaptunk. Magyarul ez azt jelenti „Velünk az Isten”. Ezt a nevet mi szó szerint is megéltük. Feladatul tűztük ki, hogy gyülekezetünk életét gazdagítsuk, ünnepeinket színesebbé tegyük. Minden ünnepünkön szolgáltunk. Év végeken koncertet adtunk, melyekre vendég művészeket is hívtunk a zenevilág különböző területeiről. Így a zenét szerető gyülekezetünk maradandó élményekben részesült. Vendégül hívhattuk Máté János orgonaművész tanár urat is.

A kórus „lét”, az együtt éneklés öröme nagyon kitartó, sokszor fáradságos munkát is jelentett. Munka után, iskolai tanítás után ez a kórustagoktól és vezetőjüktől komoly figyelmet érdemelt. A sok munka jutalmául csodálatos élményekben volt részünk fiataloknak, időseknek egyaránt. Ezeket az élményeket e szolgálat nélkül nem élhettük volna meg soha. Nagyon sok kórusal felvettük a kapcsolatot, országon belül és kívül.

18 éves az Immanuel Kórusunk

Fogadtunk kórusokat, és így cserébe eljuthattunk Európa számos országába, énekszóval hirdetve az Úr üzenetét, magyar nyelven. Első utunk Erdélybe vezetett, Marosvásárhelyre. Templomokban szolgálhattunk, megcsodálhattuk Erdély festői szép tájait. Jártunk a Békás-szorosnál, a Szent Anna-tónál, a Gyilkos-tónál. Németországban Wolfenbüttel városában az iskola kórusa látott vendégül minket. Megnézhettük a város Történeti Könyvtárában a világ legdrágább könyvét. Spanyolországban a katalán Juventuts Unides vendégei voltunk, La Sèniában. Templomukban koncertet adtunk. Voltunk Barcelonában. Láthattuk az 1992-es olimpiai stadiont, Antoni Gaudí fantasztikus építészeti remekét, a Sagrada Família-t. Odafelé megálltunk Olaszországban, visszafelé Franciaországban. Énekelhettünk Hollandiában, a tulipánok és szélmalmon országában, Harderwijk városában. Szlovákiában láttuk a hatalmas hegyeket és Csehországban Prágát, a szép kis várost. Szerbiában vásárolhattunk a szabadkai piacon.

Kórusunk nevében szeretnénk köszönetet mondani Takaró András esperes úrnak és Köntös Ágnes karnagnak az élményekben gazdag utak megszervezéséért. Soha nem felejtjük a fáradságos, de nagyon vidám buszutazásokat, több 100 kilométeren keresztül. Ezek az utazások még jobban összekovácsoltak bennünket.

Szomorúan vettük tudomásul Köntös Ágnes távozását 14 évi közös munka után. Szerettük őt, hiszen igazi kis közösségé forrtunk össze vezetése alatt. Ágnesre mindig szeretettel gondolunk, és szolgálatára, életére Isten áldását kérjük. Nevünk nemhiába „velünk az Isten”, mert adott egy új vezetőt, Breznyán Tokai Ágnes személyében. Isten jó időben küldte őt hozzánk, így együtt maradtunk, talpra állt a kórusunk. A kórus hangképzésében sokat segített. Gyermekáldás örömei miatt kellett tőle megválnunk. Egész családja életére Isten áldását kérjük. Énekkarunkat jelenleg Adorján Zsuzsa karvezető vezeti, segíti munkánkat. Zsuzsa nagyon lelkiismeretes, igényes, precíz munkát végez, nagyon felkészült karvezető. Nagyon nehéz a feladata, mert sok új fiatal testvér érkezett hozzánk, és egy új közösséget kellett megszerveznie.

Az alapító tagok közül hárman maradtunk: Takaró András esperes úr, Galambos Lajos főgondnok úr és jómagam. Nem sokkal utánunk csatlakozott Gyenes Bálintné, a tenor szólam meghatározó egyénisége.

18 év elteltével eljutottunk odáig Adorján Zsuzsa vezetésével és főlkészítésével, hogy CD-t készíthettünk. Ez a feladat nagy kihívás volt számunkra. Elkészült. Nem tökéletes, de mi sem vagyunk profi énekesek. Köszönjük Adorján Zsuzsa karvezető fáradtságos munkáját.

Végül, de nem utolsósorban szeretnénk köszönetet mondani azoknak az énekkari testvéreinknek, akik rövidebb vagy hosszabb ideig velünk szolgáltak. Összeköt bennünket a közös éneklés öröme és a sok élmény, őket sem felejtjük el.

Sajnos a 18 év alatt szomorú emlékeink is vannak, több énekkari testvérünket kellett elkísérnünk utolsó útjára. Kun Károly tanár úr, Blaskó Imre, Farkas Mihályné, Deák Józsefné és Józsa Lajosné tanítónő. Emléküket megőrizzük szívünkben.

18 év egy ember életében is hosszú idő. Belefér sok öröm és

bánat. Így volt ez a kórusunk életében is, de mindig talpra álltunk, mert „velünk az Isten”.

„Adjatok hálát az Úrnak, hívjátok segítségül nevét, hirdesétek tetteit a népek közt!

Énekeljete, zengjete zsolttárt neki, emlegessétek minden csodáját!”

Zsoltárok könyve 105. rész 1-2. vers

Mindig próbálunk az ige szavai szerint cselekedni, és valóban csoda, hogy kórusunk még létezik. Isten segítségével remélem még hosszú ideig élni és dolgozni fog ez a kórus.

Szeretettel egy alapító tag:

Horák Vilmosné
Rózsa óvó néni

„A művészet az emberben és a természetben megnyilvánuló rejtelmesnek, isteninek érzéki visszaadása.” Liszt Ferenc

Az I. Országos Zeneiskolai Orgonaverseny Kiskunlacházán

2011. október 20-án került sor a Liszt Ferenc nevével fémjelzett I. Országos Zeneiskolai Orgonaverseny megrendezésére Kiskunlacházán. Persze ezt már jól tudta minden alapfokú „zeneművészeti” orgonista, és keményen készült a megmérettetésre...

Emlékszem a hónap elején tanárnőm, *Bilku Marina* bánatos és gondterhelt arcára, ugyanis nagyon úgy állt, hogy ebből a versenyből nem lesz semmi... de nehéz helyzetekben mutatja meg magát mindig az Úr, mert a kitűzött dátumhoz közelítve minden összeállt. Lett elég versenyző, számukra biztosítható szállás és ellátás. Megszerveződött egy igazán nívós, országosan elismert orgonaművészekből álló zsűri is (tagjai: dr. *Csanádi László*, a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karának orgonatanára, dr. *Bednarik Anasztázia*, a váci Selye J. SZKI Pikéthy Tibor tagintézmény vezetője, *Mátyus Gabriella*, a miskolci Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola orgonatanára és *Szilágyi Gyula* orgonaművész).

A verseny hetében többen is eljöttek, hogy kipróbálják az orgonát, mert a verseny napján mindenkinek csupán 6 perc állt rendelkezésére, hogy gyakorolhasson. A református egyház gyülekezeti központjában várakozva repült az idő. Az ismerkedés alatt és a programfüzeteknek köszönhetően (melyben mindenki írt magáról néhány sort), azokat is megismerhetjük, akikkel nem kerültünk közvetlenebb viszonyba.

10 órakor átvonultunk a templomba, és a zsűri jelenlétében meghallgattuk egymás műsorát. Minden orgonistának 2-2 művet kellett játszania; egyet J. S. Bach művei, egyet pedig az évfordulóhoz kapcsolódóan Liszt Ferenc művei közül. Az összeállított műsor maximum 15 perc hosszúságú lehetett. A 17 versenyző nagyrészt a középiskolás korosztályból került ki.

A növendékeknek egymás után kellett felmenni a karzatra, ahol tanáraikon és diáktársaikon kívül más nem tartózkodhatott. Tapasztalatból mondom, hogy a végtelennek tűnő várakozás és izgulás után hihetetlenül felszabadító és boldogító érzés volt egy-egy darab sikeres végigjátszása.

Az ebédet követően a verseny még egészen 4-ig eltartott. Ezután, míg a zsűri tanácskozott, mi tettünk egy kirándulást Ráckevére, ahol megtekintettük a szerb ortodox és római katolikus templomot. A versenyzők a helyi orgonákat is lelkesen kipróbálták. Visszaúton meglátogattuk Kiskunlacháza nevezettségét, az „Angyalos házat”, ahol megismertük a ház történetét *Gál Róza* néni egyéni előadásmódjában.

Este 7-kor díszvacsora fogadott bennünket a Művelődési Ház aulájában. Itt került sor az eredmények kihirdetésére is. Elmondták, hogy az értékelés során elsősorban az összbemutató és az előadás minősége volt a mérvado, nem pedig a választott művek nehézségi foka. Ezáltal nem helyezések, hanem minősítések születtek. A 17 résztvevő között 6 bronz, 7 ezüst és 4 arany minősítést osztottak ki. A kiskunlacházi művészeti iskola növendékei közül *Jób Zsófia* arany, én ezüst, *Dóczi Mihály* pedig bronz minősítést kapott. A díjunk egy díszes oklevél és egy hangjegyet ábrázoló szobrocska volt. Az ezt követő vacsora nagyon jó hangulatban telt el. Sok új ismeretség és barátság köttetett a verseny alatt.

Visszagondolva jó érzés tölt el, mert rengeteg baráttal és kellemes élménnyel lettem gazdagabb. Rendkívül örülök az eredményemnek, és remélem, hogy a következő találkozó is ilyen jó hangulatú és színvonalas lesz!

Szabó Veronika

Bemutakozás

Sok szeretettel köszöntöm a gyülekezet valamennyi tagját. Tamás Balázs, az egyházközség új beosztott lelkésze vagyok. Bizonyára sokan ismernek már, hiszen augusztus elején kerültem Kiskunlacházára, mégis szeretnék néhány szóban bemutatkozni.

1982 májusában születtem Pécelen. Itt töltöttem gyermek- és ifjúkori éveimet, és tanulmányaimat is itt végeztem a középiskola végéig. A helyi református gyülekezethez tízéves korom körül csatlakoztam. Először a gyermekistentiszteletek, majd később az ifjúsági órák aktív látogatója lettem. Szolgálataimat a fiatalok között kezdtem meg, de lelkipásztori tanulmányaim végzése közben a gyülekezet presbitereként is részt vettem a közösség építésében. Ebből a gyülekezetből hívott el az Isten az Ő szolgálatára. Ennek a hívásnak azonban vonakodtam engedelmeskedni, ezért teológiai tanulmányaim megkezdése előtt fényképésznek tanultam, majd egy év munka után, 2003-ban Bibliaiskolát végeztem, ahol megismertem életem párját is. 2009 nyarán kötöttünk házasságot. Feleségem, Szabó Csillag Virág dunántúli, neszemélyi származású. Édesapja ebben a Tata közeli faluban volt lelkipásztor. Gyermekkorra óta hite és hivatása határozza meg az életét. Mindig óvónő akart lenni, tudatosan ennek megfelelően választotta iskoláit. 2002 óta óvodapedagógusként formálja és neveli a rábízott gyermekeket. Feleségemmel első közös évünket rögtön tanulással kezdtük egy angliai ösztöndíj keretében, ahol a nyelv elsajátítása

Tamás Balázs és Tamásné Szabó Csillag Virág

mellett a teológiai irodalom mélyebb elsajátítására is volt lehetőségünk. Ezt követően Ócsára kerültem, ahol segédlelkészi, gyakorlati évemet töltöttem. Innen pedig egyenes út vezetett ide, Kiskunlacházára.

Be kell vallanom a testvéreknek, hogy félve jöttem ebbe a gyülekezetbe. Félttem, mert még soha ezelőtt nem voltam ilyen nagy gyülekezetben, félttem a sok-sok rám váró feladattól és szolgálattól is. De az eltelt négy hónapban be kellett látnom, hogy félelmeim alaptalanok voltak, mert Isten, aki elhívott a lelkészi szolgálatra, nem csak kihívásokat és feladatokat állít elénk, de megadja az azokhoz szükséges erőt is. Mindig nagy

izgalommal töltött el bennünket az is, hogy a költözések során Csillag Virág talál-e munkát valahol a közelben. Istennek hála ez idáig mindig sikerült. Jelenleg a helyi Búzavirág Óvodában dolgozik. Ebben is látjuk az Úr gondoskodását és szeretetét.

Mindketten szeretnénk egész életünkkel, szavainkkal és tetteinkkel egyaránt az Istenre mutatni, és ehhez Tőle kérjük és várjuk a segítséget, hogy nap mint nap továbbadhassuk azt, amit Ő adott nekünk.

Feleségemmel együtt Isten gazdag áldását kérjük a gyülekezet minden tagjára.

Áldott Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet kívánunk!

„Örüljete az örülőkkel...”

2011. november 20-án ismét örömteli pillanatok élhettünk át templomunkban.

Ahogy már évek óta szokássá vált gyülekezetünkben, idén is együtt örülhettünk és ünnepelhettünk azon testvéreinkkel, akik 25, 50 vagy 60 évvel ezelőtt kötöttek házasságot.

Nagyon megható volt látni jubilánsaink arcán a sugárzó örömet, hogy ennyi év után is ugyanúgy ra-

gaszkodnak egymáshoz, mint házasságkötésük napján.

Legyen számunkra követendő példa, hogy ennyi időn keresztül hűséges társakként meg tudtak maradni házasságukban.

60 éve kötöttek házasságot:

Kovács Benő – Szopcsák Margit
Seregély László – Vigh Éva
Gacs Károly – Faragó Ilona

50 éve kötöttek házasságot:

Pozsár István – Szabó Éva
Kollár László – Tóth Terézia

25 éve kötöttek házasságot:

Kőhegyi Dániel – Lengyel Anikó
Nagy László Géza – Kopp Jolán

Isten áldja meg testvéreinket gazdagon, hogy további szép éveket tölthessenek el együtt!

Megyek Betlehem felé

Megyek Betlehem felé,
az én Krisztusom elé,
lakóhelye messze van,
mégis megyek boldogan,
bárhol lakik, elérem,
csillag az én vezérem.

Megyek Betlehem felé,
az én Krisztusom elé,
az Ő házán nincs fedél,
átsüvit rajta a szél,
ám a szél sem bántja Őt,
csak ringatja a bölcsőt.

Megyek Betlehem felé,
az én Krisztusom elé,
sok a bűnöm, bánatom,
átok van a hátamon,
de tudom, ha meglelem,
megújul az életem.

Megyek Betlehem felé,
az én Krisztusom elé,
hogyha házába fogad,
és ott szolgálatot ad,
tanítványa maradok,
hálát Neki így adok.

Fohász a mélyből

Uram! Én most oly szegény vagyok:
levert, fáradt, bágyadt és beteg.
Jövöm árnyai szörnyű nagyok,
s a múltam is előttem lebeg.

Fond körül áldó két kezeddél
magányos, megfáradt szívem:
háborgó lelkem rejtse el szent sebedbe,
mert békén, bizton csak tenálad pihen.

Öröm

Karácsony van, gyönyörű ünnep a mai,
minden ablakban fenyők fénycsillagai.
Aranydió, mogyoró, csillogva köszön,
de a legszebb nem a fán van, bennem van,
és ez a öröm! Lélek gyümölcse,
csodás karácsonyi ék! Ez a belső
ragyogás enyém és a tiéd és mindenkié,
aki a Gyermekre tekint, aki tudja ki Fia,
s térdet hajt megint.

Szénási Sándor: Karácsony

Tündöklük, fénylik a jászol:
szívünk már többé nem gyászol.

Odafent ragyog egy csillag,
s vezérel. Ugye már víg vagy?

A sors már annyiszor vert meg,
mosolyog most reád a Gyermek.

Mért állnál kívül a rácson
koldusként? Itt a karácsony,

s a Királyfi így szól: Testvér!
Van-e szebb örömhír ennél?

Konfirmáció 2011

Megkereszteltük:

Viss Andrea
 Sári Gergő
 Kalocsai Imre
 Jozskin Andrea
 Szűcs Ferenc
 Órsi Csaba Lajos
 Farkas Alíz
 Samu Ákos
 Puja Petra
 Szaniszló Amira
 Szaniszló Patrik
 Gránicz Viktória
 Szabados József
 Csornai Kitti
 Balogh Ármin
 Némedi Tóth Izabella
 Szederkényi Ákos István
 Holló Kitti
 Bibók Noémi Sára
 Bibók Sarolta Nelli
 Hájas Baranyi Fanni
 Nagy Bence
 Strabán Anna Mercédesz
 Huber Virág Zsuzsanna
 Podrúzsik Krisztián
 Balla Barnabás Sándor

Konfirmáltak:

Bakó Ferenc
 Bodnár Orsolya
 Bödő Nikolett
 Bradák Bánk
 Demeter Csenge
 Farkas Alíz
 Gerlich Zsolt
 Gózon Brigitta
 Gulyás Réka
 Jozskin Andrea
 Józsa Anna
 Józsa Vivien Pálma
 Kalocsai Imre
 Kiss Izabella
 Majer Vanda
 Németh Daniella
 Povenszki Kamilla
 Princz Andrea
 Répás Szabolcs
 Sági Dóra Cseperke
 Szabó Gábor
 Törpényi Titusz
 Ujvári Béla Róbert
 Varga Viktória
 Zsikla Patrik Tamás
 Faragó András
 Horváthné Hajdú Erika
 Kazinczi Tibor Bálint
 Kovács Antal
 Orbán Katalin Anna
 Szűcs Ferenc

Halottaink:

Januárban:
 Özv. Kovács Imréné sz. Szalai Teréz
 Februárban:
 Id. Tóth Antalné sz. Bakó Terézia
 Kovács József
 Özv. Lakatos Lászlóné sz. Németh Zsófia
 Paritty Hajnalka
 Duttyán András
 Markó György
 Márciusban:
 Duttyán Terézia
 Nagy Tibor
 Özv. Zsolnai Istvánné sz. Ihász Mária
 Németh József
 Török Tibor
 Áprilisban:
 Özv. Puzder Ferencné sz. Kiss Erzsébet
 Pellei Józsefné sz. Jakab Eszter
 Id. Deák Lászlóné sz. Kontha Mária Terézia
 Májusban:
 Dr. Soós Ferenc
 Id. Kamrás Károly
 Dr. Pál József Árpád
 Povenszki Mihályné sz. Faragó Borbála
 Szélesi József
 Júniusban:
 Szoboszlai Szabó Zsófia
 Sinkovics Sándor
 Özv. Vasadi Nagy Antalné sz. Csontos Julianna
 Júliusban:
 Szecsei Gyula Gábor
 Özv. Gere Józsefné sz. Mózes Terézia
 Augusztusban:
 Nyisztor József
 Özv. Szabó Sándorné sz. Szombati Rozália
 Özv. Csiszér Zoltánné sz. András Rozália
 Id. özv. Eper Pálné sz. Gere Margit
 Szeptemberben:
 Török József
 Özv. Németh Istvánné sz. Kovács Ilona
 Özv. Papp Istvánné sz. Barada Eszter
 Huszár Sándor
 Októberben:
 Özv. Kéri Antal
 Páli István
 Özv. Balga Károlyné sz. Hatyina Erzsébet
 Novemberben:
 Végh Viktor
 Özv. Balázs Sándorné sz. Orbán Zsuzsanna
 Domenyik Istvánné sz. Mezei Sarolta
 Özv. Dienes Sándorné sz. Oláh Mária
 Decemberben:
 Pappné Szabó Erzsébet
 Szabó Antal
 Cselédka Pál

**Házasságot
kötöttek**

Orosz Zoltán – Mészáros Edit
 Gyenes Bálint – Ruzsinszki Teréz
 Francesco Graziuso – Farkas Mónika Andrea
 Som Zoltán – Gubovics Melinda Katalin
 Strabán Zoltán – Szőke Nikolett
 Kazinczi Tibor Bálint – Tóth Enikő
 Barada József – Légrády Ildikó
 Bóna Szilveszter István – Komondi Éva
 Hefler Norbert – Varga Bernadett Viktória
 Koronics Árpád – Ury Emese
 Baják Zoltán Tibor – Pfendert Nóra
 Horváth Lajos – Ihos Annamária
 Szökő Attila – Szomodai Rita

Kiadja: a Református Egyházközség
 Kiskunlacháza, Kossuth u. 40. T.: 430-165
 Nyomda: Press+Print Kft. Kiskunlacháza, Gábor Á. 2/a